

Paolo Ruffilli: Radost i tuga – trpljenje i smrt zbog kopnice

mojoj kćeri i svôj djeci svijeta

„Istina je da,
rađajući se ili umirući,
nema u stvari“ –
rekla mi je kći
uplakana –
„u svijetu
nikakva poštovanja
prema dostojanstvu života“.

... samo ono što si stvarno volio
neće biti oteto
a ono što si posve volio
tvoja je zbiljska baština

E. Pound

Pokretanje i
gašenje
(slučajno?) života,
svjetlosni trag
brazda koju ostavlja
iza sebe
onaj tko je bio,
ljubljen i poznat
a da bi bio izgubljen,
radost i tuga:
strmoglavljen, sav,
u slijepu posudu
u naručje tame.
Trag, uveli,
a ipak u međuvremenu procvao,
svega postojećeg.

Tako poharan i
opustošen: on, odbačen
izgubljen na cesti,
on drogiran. Izgubljen, sada,
čak i u krevetu
skvrčen
u bijeloj plahti
iscrpljen i predan tamo,
izvrnut postrance.
Postavši polovicom i manje
sebe sama,
sasušen u haljetku
pretvoren u starca i onemoćao
u cvijetu svojih
godina, u punini
već uvela života.
Već trom prema svemu
i bez dodira s okolicom
čak ni s
bljedunjavim svjetlom
dana. Krv njegove
utrobe, meso od mesa,
dok pogrbljeno sjedi
na bezglasnu zavežljaju,
leži uza nj
upravljena da od
njega načini predmet,
napokon u miru.
„Ljubljene sine, tko god
da si bio“, jecaj
zadržan a onda ispušten
u tišini koja
prethodi propasti.

Daje se u lov
na najmlađe od nas,
razara one
u snazi, pretvara ih
u svoje mamce
koje kinji a onda
uništava, ne obazire se
na zasluge
i na dob, vuče
na dno žrtve željene
i probrane, krade
i razgolićuje, pustoši
udovima samo one
koji su joj dragi. Uloge
su odavna zamijenjene:
očevi sahranjuju
djecu, preuzimaju brigu
o njihovim izgubljenim životima,
privijaju ih ranjene
na svoje grudi, nad njima
umirućima bdiju, bez
imalo straha prisustvuju agoniji
nemoćni pa,
plaćući, ćute gdje ih
otkidaju od njih.

Trčeći, sav, u mnoštvu
u svome kružnom kretanju
... ušle izašle
nestale i opet se pojavivši
zašle stvari
zapažene pa iščezle...
O, kako mračno i ugašeno
jutro nadire
utučeno i
nijemo na vjetru
na pozornici svijeta.

„Ono što se događa
izvan ovoga
ne tiče me se.
Drukčiji sam odavno
od ostale čeljadi,
razdvojili su se
moji i putevi drugi,
postajem izopćenik
iz života pa se zlopatim
uzeti ga u posjed,
besprizivno skroman.
Osjećam se izgubljen,
u vrevi
ljudi
u ovoj košari punoj
moje sobe
a razlog je
taj što se između mene
i stvari uokolo
učvrstila
gotovo u tren oka
ogromna udaljenost
i ništa ne vrijedi
svladavati je.
Što je? Što radiš?
Nastavljam propitivati je,
tu svoju savjest,
ali sada joj ne mogu
pomoći,
ne prelazim više
iza njezinih zastora
praznine i suštine
onog moga nekad bio.
Nema povratka,
možda, od kraja“.

Preveo Tvrtko Klarić